

Udtalelser om Affstæffelsen af visse Straffe, skal jeg tillade mig at gjentage, hvad jeg udtalte igaar, at jeg allerede for 6 Aar siden nærede stor Løvl om, hvorvidt det var nødvendigt at bibeholde de Straffe, som den Gang i Udfæstet bleve foreslaaede bibeholdt. Jeg indhænte den Gang Erklæringer fra Marinens Officerer; der blev nedsat en Kommission, som afgav sin Betænkning, og denne Betænkning blev, saavidt jeg erindrer, meddelt det Udvalg, som var nedsat i Landsthinget til Straffelovens Behandling, og foruden Indhentelsen af Betænkningen fra denne Kommission fandt der Forhandlinger Sted mellem Marineministeriet, flere af Flaadens Officerer og Generalauditsøen, ved hvilke Forhandlinger Marineministeren præsiderede. Jeg havde da Leilighed til at høre de Herrer Officerers Udtalelser for og imod Lovforslaget og kom derved allerede den Gang til sikker Overbevisning om, hvorvidt det var nødvendigt at bibeholde navnlig Legemsstraffe i Marinen, men jeg veg for de Vanskeligheder, som bleve fremhævede, navnlig ved at ombytte Legemsstraffene med andre Straffe. Naar jeg derimod nu er gaaet til at forelægge et Lovforslag, hvori disse Straffebestemmelser ikke findes, er det støttende mig til de Erfaringer, jeg den Gang erhvervede. Selv om Erklæringerne fra Medlemmerne af denne Kommission vare gaaede bestemt ud paa Nødvendigheden af at bibeholde disse Straffe, maatte jeg dog være berettiget til at dømmen om Vægten af de Grunde, som bleve anførte. Jeg har faaet Understøttelse her i Thinget af en af Flaadens Officerer, og det er min Overbevisning, at, om ogsaa Lovforslaget nu betragtes med en vis Betænknelighed af flere af Marinens Officerer, vil der, dersom det faar Lovskraft, ikke behøve at hengaa Lang Tid, forinden man vil komme til Overbevisning om, at man fuldstændig vel kan hjælpe sig med de Straffe, som findes her. — De andre Udtalelser af det ærede Medlem, som jeg kunde have fundet Anledning til at omtale, ere allerede blevne imødegaaede af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 8de Valgkreds (Ravn), og jeg vil af Hensyn til Thinget ikke forlænge Diskussionen ved nærmere Omtale. — Jeg skal dernæst henvende et Par Ord ganske kort til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører begyndte saa godt som med at udtale, at han ikke havde følt sig overbevist ved Ministerens Udtalelser om flere af de væsentlige Punkter i Udvalgets Betænkning. Det er nu en temmelig uheldig Stilling for Ministeren og — tør jeg tilføie — for Lovforslaget, naar det ikke kan lykkes Ministeren at overbevise hverken Mindretallet eller Flertallet. Jeg er ved Affættelsen af dette Lovforslag gaaet saa langt, som jeg har troet det forsvarligt at gaa, og jeg agter ikke at gaa et Skridt videre i Alt, hvad der vedrører Hovedprinciperne i Lovforslaget, hverken til den ene eller den anden Side. Jeg nævner udtrykkelig Hovedprinciperne; mindre Spørgsmaal

ved de enkelte Paragrafer kunne jo altid være Gjenstand for Forhandling og mulig Overenskomst mellem Ministeren og Udvalget eller mellem Ministeren og Rigsdagens forskjellige Afdelinger. Jeg beklager saaledes, at jeg ikke har været i Stand til at overbevise den ærede Ordfører ved mine tidligere Bemærkninger, thi jeg kan ikke skjule, at, dersom man fastholder sin Modstand mod Ministeren paa de Punkter, hvor han erklærer ikke at kunne gaa med Udvalget, varsler det lidet gunstigt for Lovforslagets videre Fremme. Jeg kan ikke indrømme, at den ærede Ordfører har havt Ret i sine Udtalelser lige over for mig med Hensyn til Rigtigheden af fra Ministerens Side at stride til administrativ Affstæffelse af bestaaende Straffe. Jeg tror, jeg indrømmede, da jeg tidligere havde Ordet, at der for Krumslutningsstraffens Vedkommende vel ikke kunde være Noget til Hinder for at affætte den som arbitrær Straf. Vi have set, at dette tidligere er sket, og det er især dette, som bringer mig til at tro, at man kan gjøre det. Jeg nævner isørigt en ikke ringe Løvl om Administrationens Berettigelse til at gjøre det, selv som arbitrær Straf, men som Straf efter Dom er Administrationen bestemt uberettiget til at affætte den, og jeg paaviste, tror jeg, tilstrækkelig grund, at det vilde være en fuldstændig fejl Fremgangsmaade at affætte Rottingslag for Menige, der vare nedfattede i 2den Klasse, saalænge den nu bestaaende Lovgivning er gjældende. Men jeg vil ikke lægge Skjul paa, at for mig er der ogsaa en anden Grund til ikke her at gaa ind paa Indrømmelsens Dei, den nemlig, at saa borttager jeg det bedste Ryk, jeg har for at kunne vente at faae gennemført en ny Straffelov for Krigsmagten. Den ærede Ordfører udtalte, at, saaledes som han havde opfattet Ministeren, havde denne ikke Noget imod at lade § 32 udgaa. Det er en fejl Opfattelse, idet jeg udtalte mig bestemt for, at det vilde være hensigtsmæssigt og rigtigt at bibeholde denne Paragraf. Endelig omtalte den ærede Ordfører mine Indvendinger mod Anvendeligheden af Bøiestrafpen ved Hæren og mente, at jeg ikke der var fremkommen med Noget, som beviste, at det var utilraadeligt eller lidet hensigtsmæssigt at indføre Bøiestrafpen i Stedet for staaende Arrest. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at 1 Dags staaende Arrest kunde netop udføres i samme Tid som 1 Dags Bøiestraf. Det er ganske rigtigt, at naar der paa 1 Dag ikke kan udføres mere end 6 Timer staaende Arrest, og disse 6 Timer sættes lig med 1 Dags Bøiarrest, saa synes det, at de to Straffe kunne udføres i samme Tid; men for det Første har man den ringere Grad af staaende Arrest, nemlig i 3 Timer, som vistnok i mangfoldige Tilfælde vil findes at være fuldstændig tilstrækkelig, og dernæst er der en Forskjel mellem at udføre den staaende Arrest i 2 Gange, 3 Timer eller udføre Bøie-